Huisje, boompje, beestje?

Irene Heim (1980) is sinds 2005 integratief kindertherapeute. Ze behandelt kinderen die om welke reden dan ook uit balans zijn. Tijdens haar werk maakt ze veel gebruik van de power-verhalen die ze schrijft. **www.ireneheim.nl**

'Mogen mensen met een verstandelijke beperking kinderen krijgen?' Het is een discussie die meerdere keren door de Tweede Kamer is gevoerd maar waarover nog steeds geen uitsluitsel is gegeven.

Veel ouders van adolescenten met een beperking nemen een duidelijk standpunt in. Zij geven aan; 'als mijn kind niet in staat is om voor zichzelf te zorgen zonder hulp, hoe kun je dan voor een kindje zorgen? Wij willen liever niet dat ons kind de zorg krijgt van een eigen kind.' Om deze reden laten veel jongeren met een beperking, veelal op advies van ouders of begeleiders, zich steriliseren of kiezen voor een andere vorm van anticonceptie. Ik denk ook dat dit goed is, een kindje opvoeden is niet niks. Als je beperkt bent, bestaat de kans dat de veiligheid van het kind in het geding komt. Er bestaat door beperkingen in kennis en vaardigheden een vergrote kans op verwaarlozing en mishandeling. Uit de praktijk blijkt dit ook. Denk maar aan voorbeelden die de media halen zoals baby Naomi.

Maar dat de veiligheid van een kind in gevaar kan komen, hoeft naar mijn idee niet perse te maken te hebben met het verstandelijke niveau van een ouder. Hoeveel normaal begaafde ouders verwaarlozen of mishandelen hun eigen kind? Veel hoogopgeleide ouders werken erg veel en hebben minder tijd voor hun kind. Veel ouders weten vaak niet waar hun kind uitspookt als hij vrij is. Het percentage drugs- en alcoholverslaafde ouders onder hoogopgeleiden is daarnaast hoog. Dit alles met als gevolg: ook hier bestaat een vergrote kans op een onveilige thuissituaties. Niet berekend zijn op de onvoorspelbare reacties van een dronken vader die 's avonds laat thuis komt. Een moeder die in het weekend lang uitslaapt vanwege een bedrijfsborrel en pas 's middags uit bed stapt met een verschrikkelijk humeur. Sta eens stil bij de aandacht en de liefde voor je kind. Als ouders heel veel werken, en ook in hun vrije tijd liever vrij willen zijn van kinderen, kun je je afvragen wat het effect daarvan is. Emotionele verwaarlozing dat afgekocht wordt met een nieuw computerspelletje of een nieuwe set paardrijspullen.

Door de voorbeelden wil ik mensen laten nadenken over het concept 'huisje boompje beestje.' Ik denk dat het daarbij van belang is om af te stappen van een kokervisie wat betreft intelligentie en kinderen krijgen. De vraag 'mogen mensen met een verstandelijke beperking kinderen krijgen?' zou eigenlijk veranderd moeten worden in de vraag 'wanneer ben je competent genoeg om kinderen te krijgen?' Wanneer kun je een veilige situatie bieden voor je kind? Een situatie waarin een kind zich op een prettige manier kan ontwikkelen? En wie beslist die norm? De regering, de omgeving, jijzelf?